

O N D Ř E J N E F F

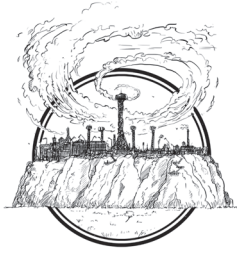
PÁN MOŘÍ

Albatros

PÁN MOŘÍ

ONDŘEJ NEFF

PÁN MOŘÍ

TŘETÍ KNIHA TRILOGIE TAJEMSTVÍ PĚTI SVĚTADÍLŮ

Ilustroval Petr Kopl

ALBATROS

V edici Jules Verne - Knihovna pro 21. století již vyšlo:

1. *Dvacet tisíc mil pod mořem*
2. *Patnáctiletý kapitán*
3. *Pět neděl v balonu*
4. *Tajuplný ostrov*
5. *Nový hrabě Monte Christo*
6. *Nová dobrodružství Julese Verna - Kniha první*
7. *Nová dobrodružství Julese Verna - Kniha druhá*
8. *Dva roky prázdnin*
9. *Zemí šelem*
10. *Děti kapitána Granta*
11. *Ondřej Neff: Pán vzduchu*
12. *Ondřej Neff: Pán země*

Děkuji svým přátelům Hance a Jiřímu Knéblovým a Ingrid Klímové, kteří mě neopustili ani v závěru plavby po pěti světadílech a byli mými prvními a chválabohu velmi pozornými čtenáři.

Ondřej Neff

© Ondřej Neff, 2015

Cover & Illustrations © Petr Kopl, 2015

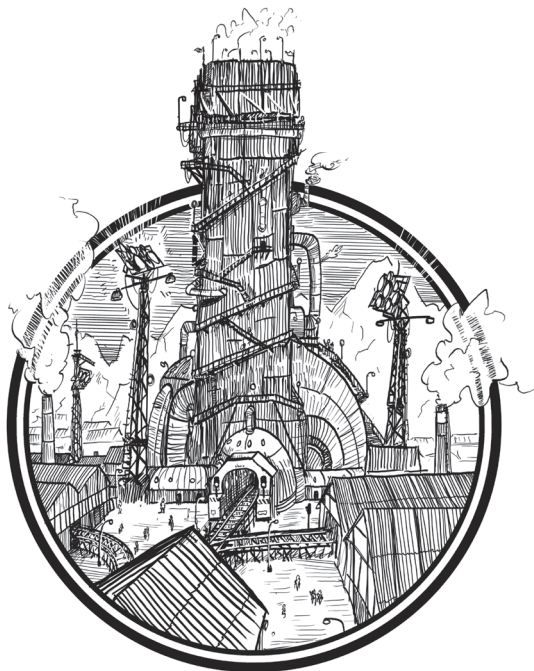
Map © Jaromír Vraštil - heirs, 2015

Scheme of „Black Pot“ © Ladislav Badalec, 2015

Epilogue © Ondřej Neff, 2015

ISBN 978-80-00-03927-5

Díl pátý: ASIE

NOVÉ NEBEZPEČÍ

Naposledy zaduněla země a otřes umělého zemětřesení utrhl blok skály, vysoký jako třípatrový dům. Krápníková jeskyně, silně porušená předchozími otřesy, zmizela pod vápencovou sutí. Slečna Winthorpová k sobě přitáhla malého Marka a přitiskla si ho k boku. Detektiv Hubert Fix poskočil a mimoděk se ujistil, že mu tvrdý klobouk sedí na hlavě. Viděl jsem je jen nejasně v tom bílém prachu. Na dva kroky od Fixe se rýsovala postava Harryho Blunta, reportéra Daily Chronicle. Stál celý zkoprnělý. Pomaličku zvedal třesoucí se ruku a otáčel se.

„Oni...“ ukazoval dozadu. Zuby mu jektaly. Překvapil mě. Ještě před chvílkou si hrál na tvrdého chlapíka. No a pak na nás vyslal náš přítel Virgil Adrian to umělé zemětřesení.

„Pojďme odtud,“ řekl Fix. „Možná to nebyl poslední otřes.“

Blunt se nehnul, jen se rozhlížel, jako by někoho hledal.

„Oni zmizeli!“ vyhrkl nakonec.

„Kdo?“

„No přece moji lidé. Moje výprava! Jak si mohli dovolit takhle zmizet?“

Zvedl se mírný vítr a odvál prachovou clonu. Na plošině se povalovaly opuštěné rance a zavazadla. Stačil jsem postřehnout dva veliké kufry označené nápisem DAILY CHRONICLE EXPEDITION, pět batohů, složený stan a stanové tyče svázané řemeny do jakési otepi. Zahlédl jsem i dvě pohozené pušky a mačetu. Hromada dalších vaků se kupila nedaleko skalní štěrbiny.

Blunt rozhodil ruce.

„Tohle se může stát jenom na francouzské půdě! Mají zapláceno na tři týdny dopředu a při první příležitosti vezmou do zajechích. Nespolehlivá

banda! To by se na britském území nestalo. No ovšem, Vietnam, s odpuštěním Kočinčina! Jakmile se začala trást země, ta holota tu všechno nechala a zmizela.“

Pochopil jsem, že z míry ho nevyvedlo zemětřesení, ale nedostatek kázně jeho doprovodu, který vzal nohy na ramena. Nebylo těžké uhodnout, že ho sem vyslala jeho redakce. Soudě podle počtu ranců vedl dosti velkou výpravu.

Blunt se otočil ke štěrbině.

„Dongu! No tak, Dongu, kde všichni vězíte?“

Po opakované výzvě se ve skalní průrvě objevil velitel čtyř nosičů.

Dong byl Vietnamec, drobný, asi třicetiletý muž, oblečený do černých kalhot a kazajky stejné barvy, s červenou čapkou na hlavě. Odhadl jsem ho na příslušníka národa Čan. Kráčel k nám s výrazem poněkud vytřeštěným. Choval se trochu jako pes, který právě shodil ze stolu vázu ze sèvreského porcelánu a čeká nepříjemnost. V ruce držel pušku z výzbroje francouzského válečného námořnictva soustavy Kropatschek. Vystrašeně se kolem sebe rozhlížel.

„Co je to s vámi?“ láteřil Blunt slušnou francouzštinou. „To vám tolik vadí jedno malé mizerné zemětřesení?“

Za Dongem se začali trousit další muži Bluntova doprovodu. To novináře uklidnilo. Nasadil výraz krajní důležitosti, procházel se po plošině a udílel rozkazy. Muži však byli pořád neklidní a opatrně se rozhlíželi.

Slečna Winthorpová stále ještě tiskla Marka k boku, třebaže se vzpouzel.

„Neměli bychom přece jen jít?“

„Jistě. Tady zůstat nemůžeme,“ odpověděl jsem jí. „Mohli by nás tu najít s tím jejich letadlem.“ Obrátil jsem se k Bluntovi. „Říkal jste, že vás sem přivedla mapa?“

„No ovšem že mapa!“ odpověděl posupně. „Už víte, jaká?“

Teď mi to došlo.

Před očima mi vytanula tajná mapová místnost v Adrianově vzducholodi Leviathan. Byly v ní mapy obsahující jeho body zájmu. Na mapách se postupně zobrazila Evropa, Amerika, Afrika. Taky Asie a Austrálie, všech pět světadílů. Na té asijské mě zaujalo čtrnáct briliantů, zasazených do plochy tak, aby vyznačovaly vrcholky hor vyšších než osm tisíc metrů. Jeden z těch briliantů, jak se mi zdálo, vyznačoval místo, kde leží na úpatí Everestu klášter Rongpu.

Je pravda, že jsem zbytek mapy nijak zvlášť nezkoumal. Blunt měl asi víc času a prostudoval ji důkladněji.

„Opravdu jste si nevšiml, že je na mapě označená zátoka Ha Long a ostrov Tuan Chau jako místo mimořádného zájmu?“

„Toho jsem si nevšiml.“

„Chyba! Já ano, a proto jsem tady.“

„Myslel jsem, že jste zahynul v Adrar des Ifoghas. Jak jste se dostal přes poušť?“

„Podobně jako z vesnice Verstu v Transylvánii,“ odpověděl lhostejně. „Pracovat v terénu a dostat se zpátky do redakce, to patří k práci novináře. Mé dosavadní úspěchy mi získaly důvěru vydavatelů Daily Chronicle, takže ochotně uvolnili peníze na výzkumnou výpravu. Vzducholodí do Haiphongu, tam jsem najal loď a plul kolem Ha Longu až sem, na ostrov Tuan Chau. Jak prosté!“ Spokojeně se usmál.

„Na vás čeká loď?“ řekl jsem možná až moc nedočkavě.

„Něco vám povím, Mauklere. Mám vás v hrsti. Našel jsem vás tu a to je důkaz, že jste spojka v korupčním spojení Virgila Adriana a ministra zahraničí Salisburyho. Ne, nezapírejte, víte, že to nemá cenu.“

„Vím, že nemá cenu se s vámi hádat.“

„Jsem novinář a taky britský gentleman. Oceňuji, že jste mě tenkrát v Leviathanu neshodil a neprozradil moji tajnou identitu. Slušně jste se zachoval i v Sunnyville.“

Pokrčil jsem rameny. Blunt pokračoval:

„Loď na mne čeká v zálivu. Vezmu vás a vaše přátele do Haiphongu. Tam ovšem na vás upozorním policejní orgány a ty vás pravděpodobně předají britským kolegům. Slíbíte mi ale, že po vašem zatčení poskytnete interview jenom mně, exkluzivně pro Daily Chronicle.“

Tomu jsem se musel smát.

„Vy s tím nepřestanete, Blunte!“

„Kdyby to mělo skončit popravou,“ řekl vážně, „budu stát pod šibenicí s notesem v ruce a zapíšu vaše poslední slova.“

„To je od vás opravdu pěkné,“ pochválil jsem ho.

Bluntova výprava se pomaličku formovala. Muži se snažili setřást ze zavazadel prach, kontrolovali si zbraně a každou chvilku se ustrašeně rozhlíželi. Opravdové nebezpečí se dalo čekat shora, ovšem to jsem jim nehodlal sdělovat.

Loď, která na Blunta a jeho výpravu čekala na kotvách v zátoce, byla solidní třicetimetrová briga James Cook. Velel jí kapitán Karel Kip, muž poněkud nepřístupný a zasmušilý, ale očividně znalý svého řemesla a důvěryhodný. Jeho tvrdý obličej poněkud roztál, když uviděl zbědovanou Hortenzii Winthorповou a jejího malého svěřence. Všichni jsme se mohli umýt a převléct do čistého. Také Blunt se choval skoro příjemně, a když loď zvedla kotvy a vyplula ze zátoky, počkal si na chvíli, kdy jsme dojedli ovesnou kaši a zapili ji jablečným moštem, a přisedl si k nám. Mrkl jsem

na Fixe na znamení, že je zřejmě vše na dobré cestě. Blunt je hodně potrh-
lý, ale rozhodně to není darebák.

Ke splnění mého předpokladu ale byla ještě dlouhá cesta.

Blunt usedl, sáhl do kapsy, vytáhl z ní složené noviny a položil je přede
mne. Jak jinak, Daily Chronicle. Titulek zněl:

Pozvedl jsem obočí a začel se.

Článek to byl sáhodlouhý, a proto jenom shrnu. Autor, tedy sám Harry
Blunt, připomněl, že neomezený vládce Inpéria, mecenáš umění a podpo-
rovatel věd Virgil Adrian před časem nabídl vládám sedmi velmocí účast
na využití svého vynálezu. Ten spočívá v manipulaci zemskou kůrou, takže
napříště bude možné vyzvednout části mořského dna, a rozšířit tak úze-
mí zúčastněných států. Vlády se však nedokázaly mezi sebou dohodnout
a nyní jde o to, která bude mít z technické novinky užitek.

Zvedl jsem oči od novin.

„Potud je to v pořádku a máte pravdu.“

„Čtěte dál.“

Další text mi šel hodně hluboko pod kůži. Blunt v něm naznačoval, že
já, James Maukler, z pověření lorda Salisburyho tajně jednám s Virgilem
Adrianem a nechávám se podplácet, aby dohoda mezi Inpériem a vládou
Jejího Veličenstva byla pro Británii nevýhodná.

„To je ale nehoráznost, Blunte! Už jste mě osočil kde z čeho, ale toto
je obvinění z vlastizrady!“

„Budete mít příležitost se zodpovídat před soudem,“ prohlásil důstojně.

Pohlédl jsem na Fixe. Měl tvář jako vyřezanou ze dřeva.

„Neexistuje žádný důvod, proč...“

„Ale ano, existuje, a je jich hodně, Mauklere. Nezahálel jsem ani
na palubě Leviathanu, ani za hradbami Sunnyville. Nahlédl jsem do více

tajných schránek, než si pan Adrian dokáže představit. Mám důkazy, že Adrianovi o žádné vyzvedávání mořského dna nejde.“

Pozorně mi hleděl do očí. Byl zvědavý, jak se zachovám.

„Já si to myslím také,“ odpověděl jsem.

Vítězně na mne ukázal prstem.

„Vidíte? Podřekl jste se! Osobně jste napomáhal podepsat dohodu mezi Inpériem a Velkou Británií o využití mořského dna. Nešlo o nic jiného než o zpronevěru veřejných peněz. Jste v tom po uši, vy a pan Salisbury s vámi!“

Chtěl jsem namítnout, že dohoda předpokládala, že naopak bude do státní kasy platit Adrianovo Inpérium, ale vyrušily nás hlasy na palubě. Blunt byl tvrdohlavější než mezek. Mohl jsem mu prozradit, co jsme s Fixem zjistili, totiž že Adrianova pravá ruka hrabě Raigast je ve skutečnosti moderní pirát Gabriel d'Artigas, který unikl při obléhání Back Cupu a spolčil se s Inpériem. Rád bych Blunta přesvědčil, že s Adrianem nemám nic společného, ale byla to zřejmě marná snaha. Přišel by o svůj příběh. Skutečně existovalo něco, čemu se říkalo Louisianská smlouva. Podle původního znění šlo o licenci na průzkum kteréhokoli dosud neobjeveného území, na něž by Británie za současného stavu měla nárok. Tedy i na vyzvednuté mořské dno. Jenže pak došlo k transylvánskému experimentu a k roztržce mezi mocnostmi a z Louisianské smlouvy nezůstala ani jedna klíčka paragrafu. Konala se nějaká další jednání, o kterých jsem neměl ponětí? Co vyslídil Blunt na palubě Leviathanu a v Adrianově africkém sídle?

Mávl jsem nad tou debatou unaveně rukou. Chtěl jsem se nadýchat čerstvého vzduchu. Využil jsem tedy příležitosti a vyšel na palubu.

„Copak se děje, kapitáne?“ oslovil jsem Kipa.

Kapitán cosi sledoval svým triedrem.

„Zdá se, že se sem zatoulala velryba, pane Mauklere.“

„To je neobvyklé,“ poznamenal jsem.

„Také si myslím. Je to hodně teplé moře. Podívejte se sám,“ podal mi dalekohled.

Chvilku mi trvalo, než jsem mezi vlnami objevil tmavé těleso. Čekal jsem, kdy spatřím onen příznačný proud vody, který při výdechu kytovci vyrážejí kolmo vzhůru.

Pak mi ztuhla krev v žilách. To, co jsem pozoroval, byl d'Artigasův Foktylus, pirátská ponorka. Zvolna stáčela příd směrem k nám.

Obrátil jsem se ke kapitánovi a vracel mu dalekohled.

„Měl byste připravit záchranné čluny, kapitáne,“ řekl jsem a zamířil do podpalubí, abych přátelům oznámil, že doba klidu a odpočinku skončila.

SMRTÍCÍ VLNA

Kapitán Karel Kip jaksepatří láteřil, když jsem mu šetrně sdělil, že se k nám blíží ponorka a že její velitel nás bude pravděpodobně torpédovat.

„Cože? Copak já jsem voják a je snad můj James Cook nějaký křižník? Vedu lovní dopravu mezi Tasmánií a Šalomounovými ostrovy a tady do těch zpropadených končin mě zavedl obchod. Co je mi do nějaké ponorky?“

Kipovo rozčilení bylo upřímné a přiznejme, že důvodné. Jeho kormidelník však zachovával klid, a jak se zdálo, odevzdaně přijímali svůj osud i Dong a jeho muži. Vyděsilo je zemětřesení, ponorka je nezajímala.

Kip se obrátil na Blunta.

„Vy jste mě najal a vy jste za všechno odpovědný. Vy a ta vaše... redakce,“ vyslovil to poslední slovo s pohrdáním. „Budu vás žalovat! Budu žádat, abyste mi uhradil škodu!“

„Pan Blunt je v tom s největší pravděpodobností nevinně,“ přerušil jsem jeho výmluvnost. „Ponorka útočí na nás, ne na jeho výpravu! Ostatně, doufám, že je vaše loď pojištěná?“

„Ovšem! Vypadám snad na nějakého lehkomyšlného fanfaróna?“

„Nemáte tu nějaké dělo?“ hrnula se k nám slečna Winthorpová.

„Jsme obchodní loď, vážená paní!“ ohradil se Kip.

„Tak aspoň harpunu!“

„Ponorka se nedá harpunovat,“ posměšně zaječel Marek. „Páni, já omdlím! Ona si myslí, že se dá ponorka harpunovat.“

„Nebud' hubatý,“ okřikl jsem ho.

„Teď už je to jedno, strýčku. Ponorka nás rozbije na kusy, tak proč bych si neužil!“

Dostal jsem nápad.

„Člun. Spusťte člun. Nasednu do něho s Fixem a poplujeme ponorce vstříc. Ponorka útočí na nás dva. Nejde ani o pana Blunta, ani o slečnu Winthorповou a malého Marka. O vás už vůbec ne, kapitáne.“

Kapitán se zamračil.

„Co když ponorka člun rozbije, kdo mi ho zaplatí? Mám jen jeden.“

„Bude to menší škoda než za rozbitou loď.“

Kapitán váhal. Obrátil se na Blunta. Ten se tvářil povýšeně.

„Je to od vás mazaný trik, Mauklere. To by se vám líbilo, nasednout na člun a odjet. Chcete nás opustit a připojit se ke svým kumpánům.“

Jeho nová nehoráznost mi skoro vyrazila dech. Než jsem ale stačil něco říct, volal plavčík, že ponorka zvolnila, a dokonce možná zastavila.

„Chystají se k útoku!“ křikl Kip.

„Otáčí se bokem,“ hlásila hlídka po chvílce.

Fix převzal od kapitána dalekohled a pozorně si cizí loď prohlížel. Bez nejmenších pochyb to byl Foktylus. D'Artigas nechal vysunout věž. Paluba však byla pustá, hrabě i posádka zůstávali uvnitř, nejspíš proto, aby se stroj mohl kdykoli ponořit.

„Manévrují. Vypadá to, že nám chtějí odříznout cestu do Haiphongu,“ řekl Fix, předáváje kapitánovi dalekohled.

„Jak by mohl vědět, kam máme namířeno?“

„Kam jinam by to mohlo být, kapitáne?“ usmál se detektiv. „Otočte loď k jihu a uvidíme, jestli nás bude následovat.“

„V tom směru leží ostrov Cát Bà,“ poznamenal jsem. „Mohli bychom se uchýlit do některého z jeho přístavů.“

Kapitán Kip se poněkud uklidnil, když uviděl, že už nehrozí bezprostřední nebezpečí. Dal tedy brigu stočit k jihu. Asi půl hodiny se dokonce zdálo, že se od Foktylu vzdalujeme. Jeho trup nám mizel z očí a bylo už vidět jen vrchol věže. Pak se ponorka pohnula, obeplula nás v širokém oblouku a přetnula dráhu na Cát Bà.

To vyvolalo další vlnu hněvu kapitána Kipa.

„Oč tomu chlapovi k čertu jde?“

„Asi se mu nelíbí myšlenka, že bychom u Cát Bà přistáli,“ přemýšlel jsem nahlas.

„Kterým směrem je volné moře?“ ptal se Fix.

„Jihovýchodně od nás,“ odpověděl jsem bez váhání. Kapitán Kip překvapeně nadzvedl obočí. Neměl jsem chuť mu vysvětlovat, že mám v sobě

cosi jako kompas a podrobnou mapu světa dohromady. „Znamená to ale proplout třicet kilometrů mezi ostrůvky zátoky Ha Long.“

„Tomu jsem se vždycky chtěl vyhnout...“ bručel kapitán Kip.

„Jsou tu piráti?“ ptal se s nadějí v hlase Marek.

„Něco horšího,“ odpověděl jsem mu. „Z moře trčí vápencové útesy. Jsou ostré jako dračí zuby.“

„Tak o to mu jde,“ poznamenal Fix.

„Co vás napadlo?“

„Bude nás tak dlouho tlačit před sebou, až sami narazíme na útes. Zničí nás i bez vypuštění torpéda.“

„Kolik je těch útesů?“ chtěl vědět Blunt.

„Několik tisíc,“ odpověděl jsem mu.

„Kapitáne!“ křičel plavčík. „Padá mlha!“

Zatím jsme stáli na zádi brigy a pozorovali ponorku. Teď jsme přešli na příd. Dračí zuby se už objevovaly kolem nás a jejich počet rostl. Moře bylo naštěstí klidné, takže by to mohl být i krásný pohled. Některé skály podemlelo vlnobití, takže byly v polovině tlustší než na úrovni moře. Loď se skoro nehoupala a vypadalo to, že skály přicházejí z moře jako houf mlčenlivých poutníků a postupují kolem nás. Nebe však šedlo a skály byly vidět čím dál hůř.

„Nespustíme kotvu?“ navrhl jsem kapitánovi.

„Moře je tu moc hluboké. A tam, kde se dno zvedá, bychom byli moc blízko skal.“ Pak mu cosi jako naděje blýsklo v očích. „Ale ponorka je také ohrožená!“

Nemělo smysl mu vysvětlovat, že na palubě Foktylu je zařízení, které umožňuje kapitánovi bezpečnou orientaci i v naprosté tmě, a že mu tedy mlha nevadí.

Kapitán vyhnal hlídku na vrchol předního stěžně, stál u kormidelníka a dával mu pokyny. Nechal skasat polovinu plachet a James Cook se jen opatrně sunul vpřed.

„Foktylus se ponořil!“ křičel shora Marek.

Využil chvílky, kdy si ho slečna Winthorpová přestala všímat, a vylezl na druhý stěžň brigy.

„Okamžitě slez!“ volala na něho.

„Já se slézt bojím!“ odpovídal jí posměšně.

„On si z nás dělá blázny,“ obrátila se ke mně.

„Co vidíš?“ ptal jsem se ho.

„Nic. Jen moře, skály. Jsou vidět čím dál hůř.“

„Zastavíme?“ obrátila se slečna ke kapitánovi.

„Bylo by to nebezpečné. Musíme pokračovat v cestě.“

„Mohli bychom se vrátit, když už nemáme ponorku v patách.“

„Skály jsou všude kolem nás,“ upozornil jsem ji. „Jsme uprostřed dračí tlamy.“

Dongovi muži se kupili kolem palubního zábradlí a hleděli na temné obrysy skal, plynoucí kolem nich. Kdopak z nich asi umí plavat? Předpokládal jsem, že nikdo. Mlčeli. Obličejové měly ztuhlé jako masky.

Kormidelník mhouřil oči. Mlha se mu srážela na řasách. Pomrkával, aby kapičky setřásl. Kapitán Kip mu dával polohlasně pokyny. Několikrát jsme minuli skalní stěnu o šířku dlaně a slyšeli jsme, jak vysoko nad našimi hlavami ráhna škrtají o vápencové skály. Kolem nás létali mořští rackové a ohlušivě křičeli. Vzduch byl nasycen pachem tlejících chaluh. Hlavou mi bleskla vzpomínka na podobně páchnoucí Orinoko.

Náhle mlha začala řídnout. Věděl jsem, že do volného moře je ještě daleko. Plavba ale bude bezpečnější, když pořádně uvidíme před sebe.

Rozjasnilo se. Fix se na mne usmál. I jemu se zdálo, že jsme z nejhroššího venku.

Pak jsme to uslyšeli.

Byl to ten dunivý zvuk, jako když se hluboko v podzemí hroutí opuštěné štoly. Slyšeli jsme ho už několikrát předtím, vždy když Virgil Adrian uváděl do chodu svůj nástroj zkázy.

Ohlédl jsem se na kormidelníka a vtom jsem to spatřil.

Asi dva kilometry za naší zádi se pomaličku zvedala vodní stěna. Byla to obávaná vlna tsunami, důsledek zemských otřesů. Největší tsunami historie byla zaznamenána před několika lety, po výbuchu sopky Krakatoa. Vlna dosáhla čtyřiceti metrů a připravila o život čtyřicet tisíc obyvatel indonéských ostrovů.

Jak vysoká byla stěna, která se na nás valila? Těžko odhadnout, ale jistě dost na to, aby nás dokázala vrhnout proti skalám jako třísku.

„Proto se ponořil,“ poznamenal klidně Fix. „Aby odpálil ten svůj pekelný stroj.“

Kormidelník si všiml, že se mu dívám přes rameno. Ohlédl se, a když uviděl, na co se dívám, pustil kormidlo, pokřižoval se, sepal ruce a začal se se zavřenýma očima modlit.

Také Blunt se podíval dozadu. Chtěl něco říct, ale najednou se něco stalo před naší přídílí. V chuchvalcích mlhy se cosi mihlo a ozvala se rána. Někdo vykřikl. Napadlo mě, že jsme narazili na skálu. Loď však plula dál svou velebně nízkou rychlostí. Temné obrysy skal se nepřestávaly sunout kolem nás.

Zaslechl jsem hukot tsunami. Odhadoval jsem, že nás do dvou minut dostihne.

Pak následovalo trhnutí tak prudké, až jsem se zapotácel. Fix se chytil klobouku a Blunt upadl. Ohlédl jsem se po slečně Winthorpové. Ta se zoufale dívala vzhůru, kde se krčil ve strážním koši samozvaný plavčík Marek Davenport.

Teď už jsme opravdu narazili, blesklo mi hlavou. Hned nato jsem si uvědomil, že to bylo trhnutí směrem vpřed, jako by nás něco popadlo a škublo námi.

Briga James Cook se rozjela stále rostoucí rychlostí.

Tsunami už byla vzdálená sotva půl kilometru. Znovu padala mlha a nad hlavou nám už slunce svítilo jen skrz tenkou vrstvu. Jasně jsme viděli, jak vlna proráží mezi skalami a rve se do úzkých mezer. Připomínala nějaké apokalyptické zvíře, vzpínající se, zuřivé, zběsile řvoucí.

Ale už se neblížila. Ujížděli jsme jí.

Paluba se naklonila, příd se na chvilku zvedla o dobré dva metry. Rozběhl jsem se vpřed. Prkna paluby byla mokrá a kluzká. Chytil jsem se zábradlí a chvilkami jsem musel skoro šplhat, než jsem se dostal k přídi. Naklonil jsem se přes zábradlí.

Kolem nás se dmuly vlny. Zdálo se mi, že vytvářejí jakýsi polštář, který nás vlevo i vpravo chrání před skalami. Stále rostly a naše rychlost stoupala. Příd se začala sklápět dolů, jako by ji něco táhlo i přes sílu vzdutých vln. Nechápal jsem, co se děje, a dokonce mě napadlo, že se nás tak jako na Foktylu zmocnila krakatice. Až jsem to spatřil.

Do přídě brigy byla zaseknutá bronzová harpuna s okem na konci. K němu bylo připevněno silné ocelové lano. Mířilo šikmo dolů a mizelo mezi vlnami.

Litoval jsem, že vedle mne nestojí důmyslný detektiv Fix. Třeba by vyřešil záhadu, co tohle znamená...

Opatrně jsem se vrátil na záď a stručně vylíčil, co se děje.

„Říkal jste, že nás něco vleče?“ nevěřil svým uším kapitán Kip.

Kormidelník se přestal modlit a znovu se chopil kormidelního kola. Zavrtěl hlavou.

„S tímhle nehnu,“ řekl stručně.

Za dobu, co jsem byl na přídi, tsunami hodně ztratila na síle a už byla jen poloviční. Zdálo se mi dokonce, že se od ní vzdalujeme čím dál víc.

Napětí ze mne opadalo. Soustředil jsem se na určení naší polohy.

„Ještě pět kilometrů a jsme na širém moři,“ řekl jsem Kipovi.

„Kéž jsem vás nikdy nepotkal,“ odtušil a odvrátil se ode mne.

„Co to znamená?“ obořil se na mne Blunt.

„Opravdu to nevím.“

„Nevěřím vám. Je to vaše léčka. Tohle vám neprojde. Pirátství se pořád ještě trestá pověšením. Vzpomínáte, co jsem vám říkal? Že si zapíšu vaše poslední slova pod šibenicí? Netušil jsem, že je to na dosah ruky!“

„Jste posedlý fanatik, Blunte. Něco nás vleče pryč. Unikli jsme ztroskotání...“

„To vysvětlíte prokurátorovi před hrdelním soudem,“ odvětil novinář a povysunul hlavu na svém hubeném krku.

„Blunte, jsem trpělivý člověk, ale svoje meze mám. Viděl jste, že se na nás vrhla nepřátelská ponorka a zatlačila nás mezi skaliska.“

„Vidím, že nás pirátská ponorka vleče do zajetí!“ vypísl Blunt. „Jsem rád, že k tomuto odpornému zločinu došlo před očima zástupce nezávislého tisku.“ Zašermoval mi prstem před nosem. „Budete se z toho zodpovídat, Mauklere!“

Zavřel jsem oči a v duchu poděkoval svému učiteli. Opat Zatul mě naučil sebeovládání. Bez jeho výcviku by v příštích vteřinách Harry Blunt letěl do moře.

Když jsem oči otevřel, Blunt se mi zle smál do obličeje.

„Kdopak je ten pirát? Kdo nás vleče do horoucích pekel?“

Uvědomil jsem si, že je to velmi dobrá otázka. Obrátil jsem se k Fixovi, vzal ho za paži a spolu jsme obezřetně kráčeli k přídi.

Rychlost klesla, takže postup po kluzkých prknech už nebyl tak nebezpečný.

„Kdo je to,“ kývl jsem bradou vpřed, „kdopak nás vleče?“

„Je to jistě složitý technický problém. Harpunovat loď a vléci ji takovou rychlostí... To dokáže jen někdo, kdo je skutečný pán moří.“

Tušil jsem, koho má na mysli.

„Že by kapitán Nemo?!“

„Přesně tak. Možná hlídkuje tady nahoře. Byl svědkem toho, jak nás chtěl d'Artigas zničit. Ano, myslím, že to všechno jde velmi dobře dohromady. I když...“

„Copak?“

„Byla by to opravdu velká náhoda.“

Naklonil jsem se přes zábradlí. Viděl jsem bronzovou harpunu zaseknutou do přídě.

„Nezdá se vám, že je náš člen uvolněný? Není to trhlina?“

Fix si přidržel klobouk a také se nahnul přes zábradlí.

„Možná že se stavba lodi porušila,“ zabručel. „Nebylo by divu. Není stavěná na takový tah.“

Obrátil jsem se dozadu. Kip stál u svého kormidelníka a Blunt přešel k Dongovi a jeho lidem a něco jim vykládal. Slečna Winthorpová lákala Marka, aby slezl ze své pozorovatelný.

„Mně se tu líbí! Vidím daleko! To jsou strašně krásné skály!“ volal nadšeně.

„Bylo by na čase, aby nás Nemo uvolnil,“ poznamenal starostlivě Fix.

„Pokud je to Nemo. Jak mu to ale sdělit?“

„Třeba ho napadne, že...“

„Tak pojď dolů! Uvařím ti čaj, musíš být prostydlý.“

„Je mi tu teploučko,“ odporoval Marek a bylo slyšet, jak mu drkotají zuby. Slečna Winthorpová hněvivě pohodila hlavou a šla do kuchyně.

Přešel jsem k Bluntovi.

„Poslyšte, Blunte, mám už toho vašeho podezírání po krk.“

„Chápu, že vám moje odhalení vadí.“

„Jste novinář a chci vám sdělit závažné věci. Jste ochoten mě vyslechnout?“

„Jistě,“ řekl. „Pokračujte.“

„Z pověření britské vlády se snažím spolu s inspektorem Fixem odhalit skutečné záměry Virgila Adriana a jeho Impéria. Adrian shromáždil obrovské výzkumné a výrobní kapacity. Zatím se mu nedá dokázat nic špatného. Jisté ale je, že se obklopuje pochybnými lidmi.“

„To určitě,“ podotkl Blunt ironicky a díval se mi do očí.

„Jeho pravá ruka hrabě Raigast se účastnil i vládních jednání. Ve skutečnosti je to mezinárodně hledaný zločinec d'Artigas. Opakovaně se mne a moje přátele pokusil zabít. I ten poslední útok byl namířen proti nám.“

„Pokračujte.“

„Adrian má mocného protivníka. Nemůžeme to zatím plně dokázat, ale vše ukazuje na to, že tím protivníkem je kapitán Nemo. Jistě jste o něm už slyšel.“

„Jistě že ano. Dokonce jsem o něm sám psal.“

„Opravdu?“ zeptal jsem se potěšeně.

„Vedle hraběte d'Artigase je takzvaný kapitán Nemo další mezinárodní lupič a zločinec, po kterém pátrá policie všech civilizovaných států světa. Copak jste zapomněl, že byly vypraveny válečné lodě, aby našly a zničily jeho Nautilus, podmořskou loď, která se stala nástrojem zkázy!“ Opět se usmál svým povýšeným způsobem. „Mě neoslňte, Mauklere. O Nemovi vím všechno. Dokonce jsem se s ním setkal a udělal s ním rozhovor pro Daily Chronicle!“

* Viz román *Dvacet tisíc mil pod mořem*, Albatros, 2008.

Vtom vyšla slečna Winthorpová s dýmajícím čajníkem v ruce.

„Tak polez dolů, Marku. Nebo se začnu opravdu zlobit!“

Opět jsem si musel připomenout svého velkého učitele, abych v sobě posílil sebeovládání. Hledal jsem slova, abych tomu člověku vysvětlil, jak strašné a nespravedlivé pomluvy byl kapitán Nemo obětí.

Nestačil jsem však nic říct. Uslyšel jsem Fixův výkřik, pak se ozval praskot, naše loď sebou trhla a zakymácela se. Slečna Winthorpová se zapotácela a čajník upustila. Běžel jsem po rozkývané palubě k Fixovi, který se nakláněl přes zábradlí.

„Harpuna se vytrhla,“ hlásil mi. „Zdá se, že vytrhla část příďe.“

Také jsem se naklonil. Prasklina, kterou jsem prve viděl, se rozšířila a sahala od příďe asi pět metrů. Naštěstí byla vysoko nad čarou ponoru. Běžel k nám kapitán Kip.

„Co se stalo?“

Ukázal jsem mu poškozenou příď.

Kapitán Kip zaláteřil, jak se na mořského vlka sluší a patří.

„Není to velká škoda,“ uklidňoval jsem ho. „V Haiphongu vám loď opraví za pár dní.“

„Opraví, to určitě, ale kdo mi to zaplatí?“

Blížil se k nám Blunt.

„Můj list to nebude,“ šermoval rukama. „Vše, co se stalo, jde na vrub nezodpovědného počínání tohoto státního úředníka, který se spolčil s nejhoršími námořními lupiči. Vy budete předvolán jako svědek, kapitáne!“

„Nic jsem neviděl, jen díru v přídi mé lodi!“ hromoval. „Na to nepotřebuju být svědek. Jsem poškozený a vy to zaplatíte!“

„Jste povinen svědčit.“

„Na mé lodi mi nebudete poroučet, jaká je moje povinnost!“ obořil se na něho a jeho hromování mělo blahodárné účinky na moji duši.

Fix si té směšné hádky nevšímal a nakláněl se dál přes zábradlí.

„Trhlina se už nezvětšuje,“ hlásil po chvíli. „Pokud se nezhorší počasí, dostaneme se v pořádku do přístavu.“

„Stalo se něco?“ starala se slečna Winthorpová. Cupitala k nám. „Vy jste tu loď rozbili?“

„Všechno je v pořádku,“ uklidňoval jsem ji.

„Pěkně v pořádku. V přídi je díra jak barák!“ houkl kapitán.

„Můj ty smutku! To abychom ji nějak zadělali. Proč tu stojíte? Dělejte něco!“

„Tahle loď má druhého kapitána!?“ zahromoval Karel Kip. „Tak dost, oteď tu bude pořádek. Vy do podpalubí,“ ukázal na Donga a jeho lidi,

„a vy do kajuty. Na palubě nechci nikoho z vás vidět. Ani toho kluka! Kdepak je?“

„Něco vidím...!“ volal Marek ze strážního koše.

„Ty nemáš co vidět, nahoře mám hlídku. Koukej slézt, holomku, nebo opravdu vezmu pušku a sundám tě jako holuba.“

„Slečna Winthorpová něco spálila v kuchyni!“ nedal se zastrašit Marek.

Otočili jsme se, a opravdu, z otevřených dveří kuchyně se valil černý dým.

„Já jen vařila čaj,“ bránila se slečna.

Kapitán se rozběhl ke dveřím kuchyně. Z dýmu vyšlehly červené plameny. Hned nato se zpredu ozvala další rána. Tentokrát jsme se nemuseli naklánět přes zábradlí, abychom trhlinu viděli. Běžela od přídě přímo k nám.

„Proklatě! Hasit! Nejdřív hasit!“ velel kapitán.

„Kde jsou vědra?“ ptal jsem se.

„V kuchyni,“ odpověděl kapitán.

Ze dveří už šlehaly plameny. Chránil jsem si obličej rukama. Snad tu není náklad výbušnin jako na Chancelloru, napadlo mě.

„Člun! Spusťte člun!“

Kapitán usoudil, že zápas je marný, a věru že k tomu měl důvod. Prasklina se rychle šířila a dosáhla až ke kuchyni. Tím se otevřel přístup vzduchu do podpalubí.

Pět Kipových lodníků se dalo do práce. Rychle spouštěli na hladinu záchranný člun. Byla to otázka jen několika minut, námořníci byli dobře vycvičení a pracovali rychle a ukázněně.

„Tak nastupte,“ vyzval Kip Blunta. „Rychle. Dělejte, na co čekáte?“ houkl na Donga.

„Okamžitě slez,“ volala slečna na Marka. Tentokrát poslechl. Sjel dolů s veverčí obratností. Z tváře ušmudlané sazemi svítily vyděšené oči.

Blunt a jeho Vietnamci se nahrnuli do člunu. Sotva se chopili vesel, briga s ďábelským zapraskáním pukla v půli. Obě její části zachvátily plameny. Kapitán zůstal stát na kraji jedné z trosk a pobízel nás gesty.

„Pospěšte si! Dělejte!“

V rozlomené lodi doslova vybuchla hradba plamenů.

„Skočte...!“ slyšeli jsme Kipa. Praskání ohně téměř pohlcovalo jeho hlas.

Na záchranu bylo pozdě.

Ozval se třesk. Něco jsem zahlédl padat, vrhl jsem se k Hortenzii a Markovi a strhl je v poslední chvíli na palubu. To se vyvrátil zadní stěžeň

a dopadl přesně do míst, kde před zlomkem vteřiny stáli. Táhl jsem je k přídi, dál od ohně. Ovšem také dál od záchranného člunu.

Trosky lodi se staly hříčkou vln. Zůstali jsme na její pravé půlce. Přetočila se vnější stranou nad hladinu. Obratný Marek udržoval rovnováhu a pomáhal, seč mohl, slečně Winthorpové. Nejneobratněji si počínal Fix. Zdržovala ho péče o tvrdý klobouk, který mu klouzal z hlavy. Zář hořela, nicméně druhou polovinu lodi již zachvátily plameny úplně. Vlny ji posouvaly dozadu za nás, takže vytvořila jakousi hořící barikádu, která nás odřízla od záchranného člunu.

„On to nedopustí,“ uslyšel jsem v praskotu plamenů Fixův hlas.

„Kapitán Nemo?“

„Ano. Musí tu někde být. Určitě ví, že se harpuna vytrhla, a dovede si představit, jaké to může mít pro loď následky.“

Velmi opatrně jsme po všech čtyřech postupovali k přídi. Mohli jsme jen doufat, že nás vlny nerozbijí o dračí skály kolem nás. Hořící druhá polovina lodi už byla od nás padesát metrů. Vzplála jako věchet slámy. Kapitán Kip si musel myslet, že jsme v ohni zahynuli.

Zvedl se vítr. Celá zadní část naší poloviny už byla v jednom plameni. Doufal jsem, že zvedající se vlny požár uhasí. Krčili jsme se na přídi a sledovali souboj dvou živlů. Rackové rozčileně létali v širokých kruzích a snažili se překřičet sykot páry.

Prohlížel jsem si skály kolem nás. Kdyby některý z ostrůvků měl pozvolný břeh, mohl bych uvažovat o tom, že k němu doplaveme. Žádný takový jsem neviděl. Všechny byly nevlídné, kolmé a vlny se s řevem rozbíjely o kamenné stěny.

„Tady je,“ řekl klidně Fix.

Podíval jsem se ve směru jeho pohledu.

Mezi vlnami se objevilo cosi šedého. Ano, byla to loď, velmi nízká, s nezvykle ostrou přídí.

„Foktylus!“ vykřikla Hortenzie.

„Kdepak. Tohle je jiná loď,“ nesouhlasil s ní Marek.

Zřetelně jsme slyšeli její elektrický motor.

„Nautilus?“

„Ten je větší,“ namítl jsem Fixovi.

„Ponorka to ale je,“ upozorňoval detektiv.

Vlny námi smýkaly a byly tak vysoké, že jsme neznámý člun ztráceli z dohledu. Plameny se k nám blížily. Hortenzie si svlékla prohořelou kazajku a přikryla jí Markovi obličej, aby ho chránila před žářem. Leželi jsme uprostřed ohňového kruhu, který se každou vteřinou zužoval.

Lodice na nás namířila příďí. Elektrický motor zahučel.

Pochopil jsem kapitánův záměr.

„Připravte se. Narazí na nás. Skočíme na palubu!“

Ozval se třesk. Ostrá příď prorazila trosku brigy. Fix pomohl Hortenzii a Markovi a všichni jsme v pořádku přeskočili na ocelovou palubu elektrického člunu. Zbytky Jamese Cooka dohořívaly ve vlnách.

Z paluby ponorky vyjela válcovitá věž. Na palubu vyšel vysoký muž, nápadný pečlivě pěstěnými šedivými vousy a bohatou hřívou zcela bílých vlasů. Oblečený byl do žaketu a proužkovaných kalhot. V záři dohasínajícího požáru se zaleskly lakové boty. Muž mi podával ruku a v rukávu jsem spatřil zablýsknutí brilantového manžetového knoflíku.

„Jsem rád, že jsem vám mohl být užitečný, milý Mauklere,“ řekl muž vlídně.

Chvíli jsem se vzpíral uvěřit tomu, co jsem viděl, ale bylo tomu tak.

Přede mnou stál doktor Antekirt a my se octli na palubě jedné z lodí jeho flotily plavidel typu Električka.

SLAVNOST DRAKŮ

Život někdy přináší obrovské zvraty. V jednu chvíli jsme bojovali o holé životy na hořícím vraku lodi, doslova mezi ohněm a hlubokou vodou, a uplynula sotva hodina a seděli jsme, umytí, převlečení a na výsost spokojení v salonu Elektriky 7, člunu třetí generace v této třídě. Byl schopen plout trvalou rychlostí pětatřiceti uzlů. Doktor Antekirt ho navrhl především k hladinové plavbě, nicméně se s ním mohl pustit do hloubky dvou set metrů. O chod této padesátimetrové lodi se staral kapitán John Olduck s kormidelníkem a šest mužů posádky, dva z nich zastávali i službu kuchaře a doktorova komorníka. Za záchranu jsme vděčili kapitánově rozhodnosti a důvtipu a samozřejmě i neobyčejným vlastnostem lodi, navržené podle plánů doktora Antekirta.

Mohli jsme se těšit, že další cesta bude velmi pohodlná. Doktor přidělil slečně Winthorpové s Markem a také mně s Fixem hostinské kajuty v horní části lodi. Slečna vděčně přijala nabídku horké sprchy a kapitán slíbil, že neprodleně zařídí výměnu šatstva celé naší čtveřici. Marek našťěstí nespotřeboval veškerou horkou vodu v zásobníku, takže zbyla i na Fixe a na mne, a když jsme se pak setkali v kapitánově kajutě nad šálky pravého marockého *za'ataru*, cítili jsme se jako v ráji, obklopeni vůní dobromyslu a mateřidoušky.

Předháněli jsme se v horlivosti, jak nejlépe Antekirtovi a Olduckovi poděkovat. Nevyhnutelně padla otázka, kde se tu doktor Antekirt vzal.

„Není třeba detektivního důvtipu vašeho přítele Huberta Fixe, abych našel zdroj informací o vašem počínání!“ usmál se doktor Antekirt. „Sotva jsem od vás dostal balíček s onou tajemnou mapou, byl jsem zvědav, kde

se právě nacházíte. Váš přítel Harry Blunt mě o tom na stránkách Daily Chronicle informoval, i když nikoli pravidelně a ne moc spolehlivě.“

„Co jste si o mně musel myslet!“

„Že jste únosce dětí, milý Mauklere! Jak se ukázalo, informace to byla v podstatě správná. Dítě se nachází ve vaší blízkosti a má se čile k světu, soudě podle spotřeby horké vody.“

„Ten dareba ji ale nepoužil na mytí!“ ozvala se slečna Winthorpová. „Usmyslil si, že předělá krabici od mýdla na ponorku a vytopil půlku koupelny!“

Antekirt vytáhl ze zásuvky výtisk Daily Chronicle. Na titulní straně se skvěl nápis **STOPA VEDE DO KOČINČINY**.

Stačilo mi přečíst si pár řádek a něco uvnitř mé mysli přemýšlelo, zda-li by ona Markem způsobená záplava stačila k utopení ničemy zvaného Harry Blunt.

S nasazením vlastního života pronikl náš zpravodaj do africké základny Inpéria v Sunnyville v podhůří Adrar des Ifoghas. Toto údajné Sunnyville není nic jiného než někdejší Blackland masového vraha Killera. Zde hostil předseda správní rady Inpéria Virgil Adrian osobního tajemníka lorda Salisburyho Jamese Mauklera. Jak se dočtete v našem článku na straně 5 se všemi podrobnostmi, v africkém ústraní pokračovala jednání mezi Adrianem a Mauklerem, která měla poškodit britské zájmy. Náš zpravodaj dále zjistil, že asijská základna Virgila Adriana se nachází na ostrově Tuan Chau. Náš list vysílá na tento ostrov výpravu, aby pan Harry Blunt mohl podat plné svědectví o spolčení světa peněz se světem politiky.

Noviny jsem předal Fixovi a četbu strany pět si odpustil.

„Podstatný byl pro mě údaj o ostrově Tuan Chau. Hned jsem se do té končiny vypravil. Moje Elekrika 7 v těchto mořích křižuje už dva týdny! Ostrov jsem navštívil a do značné míry prohledal, avšak kromě nádherných krápníkových jeskyní jsem na něm nic zvláštního neobjevil. Chystal jsem se odplout do Haiphongu a tam očekávat věci příští, když hlídka zahlédla loď v nesnážích a kapitán Olduck se v krátké chvíli rozhodl ohrožené plavidlo zachránit před vlnou tsunami. Ani on, ani já jsme pochopitelně netušili, kdo je na palubě!“

„Mysleli jsme si, že nás vleče Nautilus kapitána Nema!“

Doktor Antekirt přikývl.

„Kapitán Nemo je velký muž. Setkal jsem se s ním jen několikrát, naposledy mě navštívil na Antekirtě někdy před deseti lety. Právě on mi dal cenné rady pro stavbu mé Elektriky 7.“

„Navštívil vás se svým Nautilem?“

„Ano, ale říkal, že uvažuje o novém důmyslnějším stroji, který mu pomůže plnit jeho poslání. Nic bližšího mi neřekl. Zůstal tajemný jako vždy.“

„Do jisté míry tedy vděčíme za záchranu i jemu. Budu vám velmi zavázán, doktore, když nás dopravíte do Haiphongu. Tam posadíme slečnu a jejího svěřence na vzducholoď a pošleme je do Šanghaje za rodiči. My dva,“ pohlédl jsem na Fixe, „si najmeme jinou vzducholoď a budeme pokračovat v naší cestě.“

„Kam, smím-li se ptát?“

Nezamlčel jsem mu nic. Pozorně vyslechl moji zprávu o jednání Impéria s vládami sedmi mocností, o takzvané Louisianské smlouvě týkající se využití mořského dna. Nezamlčel jsem mu, že podle našeho názoru je to pouhá zástěrka nějakého podlého záměru Virgila Adriana a jeho společníka, jímž není nikdo jiný než obávaný pirát Gabriel d'Artigas.

„Velmi závažné,“ pokyvoval. „Jak chcete postupovat dál?“

Vyprávěl jsem mu o tom, jak jsme objevili v mapové místnosti Adrianovy vzducholodi Leviathan mapu Asie a že na ní bylo himálajské Rongpu označeno jako významný bod. „Tam se chceme vypravit a na místě prověřit, co Adrian chystá. Doufám, že letecké spojení tam najdu snadno.“

„Určitě,“ přisvědčil doktor. „Haiphong je dnes velký vzdušný přístav, ve kterém doplňují zásoby vodíku vzdušní obři putující na trase Indie-Čína, jakož i lodě ze směru Sumatra, Borneo a Jáva.“

Marek zarputile vraštil čelo, avšak v doktorově přítomnosti se neodvážil protestovat proti cestě do Šanghaje. Pomoc mu přišla z nečekané strany.

„Ten váš Tibet je v Číně, že?“ upřela na mne Hortenzie své nevinné oči.

„Určitě ne!“ zhrozil jsem se. „Je to obrovská země spravovaná světským i duchovním vládcem dalajlámou. S Čínou nemá a nebude mít nikdy nic společného, leda sousedství. To je vcelku klidné, protože ani ti nejchtivější čínští císaři neměli moc chuti dobývat pusté skalnaté území velké jako dvě Francie dohromady! Proč se ptáte?“

„Jen by mě zajímalo, zdali je ten váš Rongpu na cestě do Šanghaje.“

Rozesmála mě.

„Skoro, drahá Hortenzie, skoro. Je to oklika jen nějaké dva tisíce kilometrů dlouhá.“

„A to přece v době páry a elektřiny nic neznamená,“ řekli najednou jak Hortenzie, tak Antekirt.

„Navíc,“ přerušil Fix studium novin, „nájem jedné vzducholodi bude levnější než nájem dvou strojů.“

Bylo tedy dohodnuto, že do Rongpu poletíme společně a pak doprovodíme Hortenzii s Markem do Šanghaje. Zjistíme také, co se stalo s kapitánem Kipem, Bluntem a jejich lidmi. Pokud se nedostali do Haiphongu v pořádku, zorganizujeme záchrannou výpravu.

Vše bylo tedy jasné a mohli jsme se věnovat další důležité věci, totiž mapě, kterou jsme s Fixem poslali Antekirtovi do úschovy.

Průvodní dopis byl jen stručný a dlužil jsem doktorovi vysvětlení.

Antekirt vytáhl ze skříně kufřík z fialové kozinky, s mosaznými panty a zámky. Obřadně ho otevřel a vyňal z něho balíček. Rozložili jsme ho na stole. Přiznám se, že se mi trochu chvěly prsty, když jsem mapu rozkládal.

Před námi ležel kus plátna, neuměle vystřižený do tvaru kruhu. Ruka zkušeného kartografa nakreslila jakýsi složitý reliéf. Uprostřed pak autor mapy vyznačil cosi, co vypadalo jako stavba.

Mlčeli jsme, dokonce i Marek sebou přestal šít a upřeně mapu pozoroval. Doktor Antekirt na nás upíral tázavý zrak.

„Tuto mapu objevil Marek v tajné schránce ve výzkumném středisku Inpéria v Romfordu u Londýna. Středisko bylo v té době opuštěné a určené k likvidaci. Mapa byla tehdy pochopitelně úplná. Marek ji odnesl domů. V té době se jeho rodiče chystali na cesty. Když odjeli, slečna Wintoropová mapu objevila a v domnění, že ji Markův otec zapomněl doma, ji poslala leteckou poštou do hotelu v San Francisku, kde manželé Davenportovi tehdy bydleli.“

„Nemohla jsem vědět...“

„Nikdo vám nic nevyčítá, Hortenzie,“ usmál jsem se na ni.

„Tehdy byla úplná, předpokládám?“

„Samozřejmě. Pan Davenport myslel, že ručně kreslená mapa je bezcenná, a vyhodil ji. Zmocnil se jí tulák jménem Bunsby a vyrobil si z ní deštník.“

„To on jí ustříhl okraje, a zničil tak souřadnice?“

„Přesně tak.“

„Souřadnice...“ povzdechl doktor Antekirt. Pohlédl na Marka. „Ty jsi je viděl?“

„Ano, pane.“

„Myslíte, že by si Marek za určitých okolností dokázal na souřadnice vzpomenout?“

„V hypnóze by to možná šlo,“ přisvědčil doktor. „Nesmíme však spěchat. Jste všichni rozrušení a unavení a zvláště dětská mysl je otřesená.“

„Nejsem otřesený. Je mi dobře,“ bránil se Marek, „a dva tři kopečky zmrzliny by mi udělaly ještě líp!“

„Vydám v tom směru pokyny,“ slíbil doktor.

„O mapu měli mimořádný zájem agenti Inpéria a máme důvod k podezření, že necouvli před vraždou ubohého Bunsbyho. Ostatně tato vražda,“ obrátil jsem se na Fixe, který mlčky přikývl, „přispěla k našemu ujištění, že je Virgil Adrian ve skutečnosti padouch, maskovaný jako ušlechtilý lidumil.“

„Bylo moudré, že jste se jí zbavili a poslali mi ji,“ přikývl doktor. „Důležité je, že se zachovala. Třeba si Marek na souřadnice vzpomene, až jeho mozek ochladíme zmrzlinou. Co lépe působí na tvoji paměť? Vanilková, nebo jahodová?“

„Malinová, pane!“ vyhrkl Marek.

Třebaže jsme tajemství mapy nerozluštili, byl jsem plný naděje v budoucnost. Přítomnost doktora Antekirta na mě působila blahodárně. Souboj s Inpériem mi už nepřipadal tak beznadějný.

Kapitán Olduck ale trval na tom, že je třeba Elektriku 7 řádně prohlédnout. Zakotvil tedy v jednom z četných rybářských přístavů ostrova Cát Bà, kde se ukázalo, že se při vlečení Jamese Cooka poškodilo táhlo kormidla. Už hrozilo, že bude nutné Elektriku vytáhnout na břeh. Naštěstí se našlo dost obratných lovců perel, zvyklých na práci pod vodou, a ti pod Olduckovým vedením poškozenou součástku odmontovali a místní kovář se postaral o nápravu. Celá operace však trvala čtyři dny, takže jsme se na moře dostali až odpoledne 28. listopadu. Kapitán vedl loď opatrně, a teprve když se přesvědčil, že místní lidé odvedli dobrou práci, spustil motory naplno, bezpečně provedl Elektriku 7 labyrintem dračích zubů a do Rudé řeky jsme vpluli už po západu slunce. Jindy tak rušná vodní cesta byla teď jako vymetená, a tak jsme bez obtíží pokračovali v cestě do haiphongského přístavu Cua Cam.

Rudá řeka byla cítit bahnem. Po pravé ruce jsme měli stěnu neproniknutelné temnoty. To bylo území nikoho, nížina, do níž vpouštěl indočínský veletok při pravidelných záplavách miliony tun svých vod. Pohled z levoboku byl veselejší od chvíle, kdy jsme minuli palisády dělostřeleckých kasáren. Když jsem zde byl naposled, hořely na vrcholu jejich hradeb ohně. Teď zde byly elektrické reflektory, pravidelně zametající temnotu před sebou. Hned vedle kasáren se rozkládal obrovský dok společnosti Messagerie Maritime. Název společnosti složený z tisíců malých žárovek se dal přečíst

na průčelí hlavní skladové budovy. Při pohledu na něj zjihlo moje srdce rodilého Francouze. Tato společnost patřila k největším na světě a její loď, vybavené trubkovými kotli soustavy Belleville, budily závist i britské Admirality, jak jsem věděl ze zákulisních řečí. Na tuto společnost mohla být moje původní vlast právem hrdá.

Okázale osvětlený nebyl jen dok. Šňůry pestrobarevných lampionů zdobily i Concession Boulevard, haiphongské promenádní nábřeží, které se táhne až k vojenské nemocnici a Arsenalu. Přes pokročilou denní dobu bylo nábřeží plné lidí. Slyšeli jsme vzdálenou hudbu.

„Nějaká slavnost,“ podotkl doktor Antekirt. Pozorovali jsme to působivé divadlo, opření o nerezové zábradlí.

„Vietnamci slavnosti milují a využívají sebemenší příležitosti, aby se mohli společně na ulici radovat.“

Pluli jsme středem řeky. Zde jsme byli ve stínu a jen hodně bystrý zrak by ve tmě zahlédl obrys naší nízké lodi. Minuli jsme skvostně osvětlenou radnici a nemocnici. Zde iluminace končila a kolem nás se rozprostřela jen temnota. Kapitán zabočil vlevo do kanálu, který vedl k vnitřnímu haiphongskému přístavu. Nechal se vést světlem zelených a červených bójí.

„Se zdejší správou mám mimořádně dobré vztahy,“ vysvětloval Antekirt. „Mohu kdykoli využít bezpečí vojenského přístavu. Navíc, právě zde je zřízeno přístaviště vzducholodí. Už ho brzy uvidíme.“

„Nejraději bych se vydal na cestu hned,“ řekl jsem. „Od Rongpu nás dělí nějakých půl druhého tisíce kilometrů. Dobrá vzducholod' urazí tu vzdálenost za dva, nejdéle tři dny.“

„Už bychom měli vzdušný přístav vidět,“ ozval se nám za zády kapitán Olduck.

Dal pokyny a Električka teď plula velmi pomalu.

„Rozsviňte reflektor,“ navrhl Antekirt. „Vzdušný přístav leží vpravo.“

„Francouzská marina nebude nadšená,“ řekl kapitán pochybovačně.

„Budou to brát jako součást slavnostního osvětlení.“

Z vrcholku naší věže vytryskl kužel bílého světla.

„Můj ty bože,“ uklouzlo mi.

Záře reflektoru vyloupla ze tmy změt pokroucených kovových konstrukcí. Vzpomněl jsem si na bájnou Medúzu a její hadí vlasy. Tak nějak se ježily na všechny strany kovové traverzy, zkroucené do roztodivných tvarů. Jak jsme pluli kolem, stíny se míhaly a o to děsivější celé to divadlo bylo. To, co jsme spatřili, byly trosky vzdušného přístavu.

„Odtud asi žádné vzducholodě nelétají,“ ozval se Fix.

„Co uděláme?“ zeptal se kapitán Olduck.

„Vyčkáme do rána. Zdá se, že tu došlo k neštěstí a přístav doslova vyletěl do povětří. Jsem si jist, že koloniální správa neprodleně zřídila další. Letecká doprava mezi Západem a Východem nestojí a nepadá s jedním přístavištěm.“

Dal jsem Antekirtovi za pravdu. Kapitán Olduck zavedl Elektriku do malého doku vyhrazeného soukromým jachtám. Šli jsme spát ještě dřív, než dal kapitán vypnout motory. Nemusel jsem si dlouho opakovat, že nejhorší máme za sebou a že ráno se vše vyřeší. Jednotvárný hukot elektrických motorů člunu mě uspal rychleji, než to kdysi dokázala maminka svou ukolébavkou.

Probudila nás ostrá sluneční záře, nezdvořile pronikající do kajuty kulatým okénkem. Rychle jsme se umyli a spěchali na palubu. Doktor Antekirt s kapitánem Olduckem už nás čekali.

„Mám pro vás novinky,“ oslovil mě Antekirt. „Záchraný člun z Jamese Cooka v pořádku dorazil do přístavu. Loď byla pojištěná a pan Blunt, jak jsem se dozvěděl od dobře informovaného člověka, vyjednává s pojišťovnou.“

„To je výborná zpráva!“

„Mám bohužel i špatnou. Vzducholodě nelétají.“

„Cože? Copak koloniální správa nezřídila náhradní přístaviště?“

„To ano. Hned po výbuchu toho starého dala zříditi nové. Zároveň přijala opatření, aby se podobnému neštěstí zamezilo.“

Sotva to dořekl, k nebi vyletěla se sykotem raketa, táhnoucí za sebou chvost žlutého dýmu. Bezděky jsem škubl hlavou. Uslyšeli jsme jásot davu. Nábřeží bylo plné lidí. Sloupy veřejného osvětlení zdobily obrazy draků a pestrobarevné girlandy.

„Tohle bude trvat týden,“ poznamenal kapitán Olduck. „Oslava draků ochranitelů.“

„No ovšem,“ ujelo mi. „Připluli jsme ze Zátoky sestupujícího draka. Ti draci jsou všude.“ Obrátil jsem se ke kapitánovi. „Kde je to nové přístaviště?“

„Hned za Čínskou čtvrtí. Vedle cementárny. Postavili ho z opatrnosti stranou od středu města.“

Cesta to nebyla snadná. Haiphong je protkaný četnými kanály, ne nadarmo se mu říká Benátky Východu. Vezl nás člun ovládaný dvojicí veslařů, zdatných mužů v černém plátěném oděvu, s kulatým, nahoře zašpičatělým kloboukem na hlavě. I svůj člun si ozdobili papírovou figurou draka. Byli na tu potvoru hrdí a dávali najevo, že pocházejí v přímé následnické linii od prvních sto lidí, kteří se vylíhli z vajec draka Lac Long Quana.

Drak měl hlavu a tělo lva, muší křídla a na hlavě parůžky. Byl jsem Fixovi vděčný, že při pohledu na dračí parohy neměl žádné vtipné poznámky.

Po třiceti minutách jsme se dostali k cíli. Nové přístaviště vzducholodí mělo velkorysou rozlohu. Ne méně než patnáct doků, každý měl samostatný vyvíječ vodíku z obou stran chráněný hliněným valem, aby se zamezilo opakování tragédie, k níž došlo ve starém vzdušném přístavu. Vše tu bylo velmi moderní, připravené sloužit dopravě, s jedinou drobnou vadou. Zařízení nebylo v provozu, doky byly prázdné.

„Stačila jedna raketa a všechno šlo do vzduchu,“ vysvětloval mi kapitán Martinet, velitel vzdušného přístavu. Dostali jsme se k němu po dlouhém dohadování a rozčilování. Přijal nás ve své pracovně, skvostně zařízené řezbami ze vzácných dřev. U stropu se zvolna otáčel větrák, poháněný řemenicí. Upozornil mě, že řemenice je připojena k elektrickému motoru. „Všechny vzducholodě jsou v hangárech. Nikdo nesmí ani pootevřít jejich vrata, natož pak aby nějaká vzducholod' vystrčila nos. Vidíte?“ ukázal na okno. Kolem prosyčela žlutá raketa. „Stačilo by, aby nás trefila jedna z nich, a je po všem. I po nás,“ dodal s úsměvem.

„Slavnost nebude mít žádnou přestávku?“

„Ne, pane Mauklere. Potrvá týden a ujišťuji vás, že až skončí, nebe nad Haiphongem bude žluté kouřem, všem nám budou slzet oči a odevšud uslyšíte kýchání a kašláním. Za rok to ale začne znovu.“

„Kde je nejbližší vzdušný přístav?“

„Jeden, dokonce velkolepý, vzniká v Hanoji, sto kilometrů proti proudu Rudé řeky.“

„Vzniká?“

„Za tři měsíce by měl být hotov.“

„Nikde jinde žádný jiný není?“

„Je zde jedno malé vojenské přístaviště,“ řekl kapitán. „No a potom samozřejmě Saigon.“

„Poplujeme do Saigonu!“

„I tam se slaví velké vítězství draků nad čínskými nájezdníky,“ upozornil nás kapitán.

„Kde je to vojenské přístaviště?“

„Postavili ho v Bac Ha, v Tonkinských Alpách.“

„Tam se neoslavují draci?“

„Ne,“ usmál se Fixově otázce kapitán. „Tam draci nelétají.“

„To je tři sta kilometrů daleko,“ řekl jsem detektivovi.

„Jak to víte?“

„Vím,“ usmál jsem se teď já. „Pojedeme tedy do Bac Ha.“

„Jenže na to musíte mít povolení z Paříže.“

„Místní velitelství nám ho nevydá?“

„Dobrotivý bože, vy ani nesmíte vědět, že to přístaviště existuje! Je to přísně tajné vojenské zařízení. Víte, kolik je tu všude kolem špehů? Kdepak, musíte se obrátit na Paříž.“

Krčil rameny.

„Je to čistě byrokratická šikana. Znáte je, úředníky v metropoli. To my tady hájíme zájmy Francie. Bráníme naše území před útoky čínských oddílů skupiny Černá vlajka. Držíme je na uzdě. Učíme zdejší lidi číst a psát. Jednou z nich budou stejní Francouzi, jako jste vy nebo já.“

„Jsem Angličan,“ přerušil jsem ho.

„To nevadí, vypadáte na slušného člověka. Paříž vám to povolí, je to jenom formalita. Potřebují mít pocit důležitosti. Vzducholod' vám rádi půjčí a někdo na ministerstvu války to bude pokládat za svoji zásluhu. Dostane Řád čestné legie. Nás tady zatím budou žrát moskyti.“

„Dobrá, požádám je. Mohu použít váš hlasomluvu?“

„Bohužel, hlasomluvu nemáme. Musíte se obtěžovat na ústřední poštu, Boulevard Henri Rivière.“

„To je hned vedle Hôtel de Commerce,“ poznamenal jsem k Fixovi. Rozloučili jsme se s ochotným kapitánem a naši dva upachtění veslaři nás vysadili po dalších dvaceti minutách u kluzkého dřevěného můstku při ústí řečeného bulváru. Nemuseli jsme spěchat. Kapitán mě ujistil, že na ministerstvu války drží službu čtyřiaadvacet hodin denně, takže je jedno, kdy se na poštu dostavíme. Naštěstí nebyla daleko, jako ostatně nic v tomto milém, jindy tak tichém přístavu.

Opatrně jsme balancovali po nedbale připevněných prknech a dávali pozor, abychom nesletěli do bahna lemujícího nábřeží. Nebe už bylo pořádně počmárané kouřem z raket, a to byl teprve začátek slavnosti!

Poštovní úřad sídlí v Haiphongu v nárožní jednopatrové budově s legračními mansardami, vestavěnými do břidlicové střechy, přesně v pařížském stylu. Jeho průčelí je nápadné ozdobným obloukem, nad nímž se skví veliké hodiny. Teď tu byl připevněn veliký zlatý drak. Na stožáru se třepotala trojbarevná vlajka mé rodné vlasti. V nebezpečné blízkosti vlajky občas prosvištěla menší raketa. Po ulici běhali uličníci a odpalovali podobné petardy rovnou z ruky a mně se zdálo, že se pokoušejí do trikolory trefit.

Uvnitř budovy byl příjemný chládek a ticho, pravý to balzám pro naše uši, napůl ohlušené sykotem raket. Jak jsem zjistil pohledem na informační tabuli, veřejný hlasomluvu najdeme u okénka dvanáct, vlevo vzadu v hlavní hale pošty.

Okénko jsme našli snadno. U něho, se sluchátkem v ruce, stál Harry Blunt, zpravodaj listu Daily Chronicle.

Neviděl nás, stál čelem k úředníkovi. Odkládal zrovna sluchátko, do kapsy si vkládal nějaký papír a něco úředníkovi povídal. Byl jsem zvědav, co asi. Úředník byl Francouz. S Bluntovou francouzštinou jsem už měl to potěšení se seznámit. Zdálo se mi, že úředník Bluntovi nerozumí. Zaslechl jsem slovo „pojišťovna“. Napadlo mě, že Blunt řeší zkázu lodi James Cook.

„Jsem rád, že jste v pořádku, Blunte. Potřebujete pomoc?“

„Vy zde?“ neovládl svoje překvapení. Pak se nejistě ohlédl po úředníkovi. „Ten hlupák neumí jediné slovo anglicky!“

„Je to francouzský úředník na francouzském území.“ Usmál jsem se na něho. „Potřebujete vyjednat u pojišťovny náhradu za zničenou loď, nemám pravdu?“

„Za zkázu lodi nesete odpovědnost vy!“ vyjel proti mně Blunt, který se už vzpamatoval.

„Nemá smysl se o tom hádat. Jde přece o kapitána Kipa. Nechceme ho přivést na mizinu.“

Úředník mluvil poněkud drmolivým nářečím. Pocházel, řekl bych, odněkud z Bretaně a jeho *patois* bylo hodně, dejme tomu, osobité. Byl však velmi ochotný a spojil mě s centrálou místní pobočky Lloydovy pojišťovny. Tamní úředník byl Angličan, načež se ukázalo, že kapitán Kip už pojišťovnu navštívil a dosáhl uspokojivého plnění.

„Můžeme tedy pustit Karla Kipa z hlavy, milý Blunte. Dokázal se o sebe postarat sám. Mohu teď použít zdejší hlasomluvy? Potřebuji mluvit s Paříží.“

Blunt na chvíli strnul a pak zavrtěl hlavou.

„Ještě něco potřebuji zařídit.“

Obrátil jsem se na Fixe a pokrčil rameny.

„Máme času dost. Poslužte si, počkáme. Nepotřebujeme nic důležitého.“

Blunt se nadýchl a obrátil se k okénku.

„Kam to bude?“ uslyšel jsem úředníka. Opakoval svoji otázku několikrát, až se na mě Blunt obrátil.

„Co to povídá?“

„S kým chcete mluvit.“

„No přece s redakcí Daily Chronicle.“

„Tak mu to řekněte.“

Blunt se vzpamatoval a našťavaně vytáhl z kapsy papír, který tam prve schoval, a podal ho do okénka. Úředník ho vzal, podíval se na něj a na tváři